

Uchwała Nr 35/2011/V
Krajowej Rady Lekarsko – Weterynaryjnej
z dnia 21 lutego 2011 roku

w sprawie uchylenia uchwały nr 34/2011/V w sprawie zwołania Nadzwyczajnego IX
Krajowego Zjazdu Lekarzy Weterynarii

Na podstawie art. 36 ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych/ Dz. U. z 2009 r., Nr 93, poz. 767/ uchwała się, co następuje:

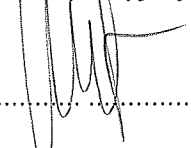
§1

Uchyla się uchwałę Nr 34/2011/V Krajowej Rady Lekarsko – Weterynaryjnej z dnia 17 stycznia 2011 r. w sprawie zwołania Nadzwyczajnego IX Krajowego Zjazdu Lekarzy Weterynarii

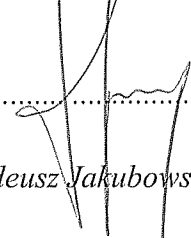
§2

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Sekretarz
Krajowej Rady Lekarsko-
Weterynaryjnej

.....
Marek Mastalerek

Prezes
Krajowej Rady Lekarsko-
Weterynaryjnej

.....
Tadeusz Jakubowski

Uzasadnienie

Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna, po przeprowadzeniu długotrwałej dyskusji, w której głos zabrali prawie wszyscy członkowie Rady, po rozważeniu wielu argumentów przemawiających zarówno za jak i przeciw podjęciu decyzji o przełożeniu terminu Nadzwyczajnego IX Krajowego Zjazdu Lekarzy Weterynarii, działając w poczuciu odpowiedzialności za sytuację zawodową lekarzy weterynarii członków izb lekarsko-weterynaryjnych, podjęła tę decyzję, kierując się następującymi uwarunkowaniami:

Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi, dalej „Minister”, skierował do Sądu Najwyższego skargę z dnia 12 stycznia 2011 r. na niezgodność z prawem uchwał podjętych przez Krajową Radę Lekarsko-Weterynaryjną: nr 28/2010/V z dnia 9 grudnia 2010 r. w sprawie odstąpienia lekarzy weterynarii od podpisywania umów z tytułu wyznaczenia przez powiatowego lekarza weterynarii oraz nr 30/2011/V z dnia 4 stycznia 2011 r. w sprawie rozszerzenia katalogu czynności nie wykonywanych przez lekarzy weterynarii na mocy uchwały nr 28/2010/V. Jako podstawę skargi Minister wskazał art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych.

Domagając się uchylenia tej uchwały Minister zarzucił naruszenie:

1. *Art. 39 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 10 ust. 2 pkt 3 i 10 ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych poprzez wydanie uchwał Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej nr 28/2010/V z dnia 9 grudnia 2010 r. oraz nr 30/2011/V z dnia 4 stycznia 2011 r. bez podstawy prawnej, bowiem powszechnie obowiązujące przepisy, w szczególności przepisy ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych, nie zawierają podstaw prawnych do wydawania uchwał zobowiązujących lekarzy weterynarii do odmowy zawierania umów i wypowiedzenia wcześniej zawartych umów, o których mowa w art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. z 2010 r. nr 112, poz. 744 z późn. zm.) oraz niewykonywania czynności, o których mowa w art. 16 ust. 1 tej ustawy,*
2. *Art. 22 i 65 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 6 ust. 1 i art. 9 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r., nr 220, poz. 1447 z późn. zm.) poprzez niezgodne z przepisami ograniczanie wykonywania zawodu przez lekarzy weterynarii.*

W dniu 27 stycznia 2011 r. Minister skierował do Sądu Najwyższego kolejną skargę na niezgodność z prawem podjętych przez Krajową Radę Lekarsko-Weterynaryjną uchwał:

- nr 32/2011/V z dnia 17 stycznia 2011 r. w sprawie akceptacji wyników negocjacji zespołu Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej z Ministrem Rolnictwa i Rozwoju Wsi w części dotyczącej zobowiązania lekarzy weterynarii wolnej praktyki oraz powiatowych lekarzy weterynarii zawierających umowy na czynności z wyznaczenia powiatowego lekarza weterynarii do podpisywania tych umów na czas określony z terminem ich obowiązywania do dnia 28 lutego 2011 r., tj, w zakresie § 2 tej uchwały.

Uchwale Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej nr 32/2011/V z dnia 17 stycznia 2011 r. Minister zarzucił naruszenie:

- a) *Art. 39 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 10 ust. 2 pkt. 3 i 10 ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych w zw. z art. 16 ust. 1i 3 ustawy z dnia*

29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. z 2010 r. nr 112, poz. 744 z późn. zm.) poprzez wydanie uchwały Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej nr 32/2011/V bez podstawy prawnej, bowiem powszechnie obowiązujące przepisy, w szczególności przepisy ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izb lekarsko-weterynaryjnych nie zawierają podstaw prawnych do wydawania uchwał zobowiązujących lekarzy weterynarii do zawierania umów, o których mowa w art. 16 ust. 3 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej, na ustalony a priori czas określony, tym bardziej, że umowy takie są zawierane jedynie, gdy powiatowy lekarz weterynarii z przyczyn finansowych lub organizacyjnych nie jest w stanie wykonać ustawowych zadań Inspekcji;

- b) Art. 22 i 65 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 6 ust. 1 i art. 9 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447, z późn. zm.) poprzez niezgodne z przepisami ograniczanie wykonywania zawodu przez lekarzy weterynarii;
- c) Art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1, 1a, 2, 3 i 5 oraz art. 18 ust. 1 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej w zw. z art. 1 ust. 1 pkt 1,2,5 i 6 oraz art. 10 ust. 2 pkt 11 ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izb lekarsko-weterynaryjnych, poprzez niezgodne z prawem uniemożliwienie wykonywania ustawowych zadań przez Inspekcję Weterynaryjną, polegające w szczególności na uzależnieniu wykonywania zadań określonych w art. 16 ust. 1 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej od przyjęcia rozwiązań prawnych zwiększających wynagrodzenia lekarzy weterynarii za te zadania, w sytuacji gdy obowiązkiem samorządu zawodowego jest współdziałanie z organami administracji rządowej w sprawach profilaktyki i leczenia weterynaryjnego, poprawy warunków hodowli i warunków sanitarnych wsi, kontroli żywności pochodzenia zwierzęcego, zwalczania zakaźnych i pasożytniczych chorób zwierzęcych oraz chorób odzwierzęcych, a obowiązkiem lekarzy weterynarii, jako wykonujących zawód zaufania publicznego, jest ochrona zdrowia zwierząt oraz weterynaryjna ochrona zdrowia publicznego i środowiska.

- zaś uchwałą nr 33/2011/V z dnia 17 stycznia 2011 r. w sprawie zagwarantowania ochrony protestującym lekarzom weterynarii zarzucił:

naruszenie art. 39 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 10 ust. 2 pkt 3 i 10 oraz art. 45 ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izb lekarsko-weterynaryjnych, a także art. 16 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. z 2010 r. nr 112, poz. 744) poprzez wydanie uchwały Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej nr 33/2011/V bez podstawy prawnej, bowiem powszechnie obowiązujące przepisy, w szczególności przepisy ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izb lekarsko-weterynaryjnych, nie zawierają podstaw prawnych do wydania uchwał zobowiązujących Głównego Lekarza Weterynarii, wojewódzkich i powiatowych lekarzy weterynarii (czyli organów administracji) do zagwarantowania wszystkim lekarzom weterynarii biorącym udział w proteście podjętym na podstawie uchwały nr 28//2010/V oraz uchwały nr 30/2011/V – ochrony przed wszelkimi możliwymi konsekwencjami finansowo-personalnymi oraz zagwarantowania lekarzom weterynarii propozycji podpisania umów z wyznaczenia powiatowego lekarza weterynarii.

Skargi Ministra dotyczą problematyki o wielkiej doniosłości społecznej wymagają pilnego rozstrzygnięcia, czego dowodem jest wyznaczenie terminu ich rozpatrzenia w dniu 3 marca 2011 r.

Powstała bezprecedensowa sytuacja, gdyż przez okres 20 lat działalności samorządu lekarzy weterynarii żadna uchwała organów izb lekarsko-weterynaryjnych, spośród tysięcy podjętych, nie została zaskarżona do Sądu Najwyższego przez żaden uprawniony do tego organ państwowy pod zarzutem niezgodności z prawem.

Zdaniem Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej podjęte uchwały nie naruszają obowiązującego w naszym kraju porządku prawnego, co zostało szczegółowo uzasadnione w skierowanych do Sądu Najwyższego obszernych odpowiedziach Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej na skargi Ministra.

Pozostajemy w przekonaniu, że Sąd Najwyższy podzieli stanowisko samorządu lekarzy weterynarii i oddali skargi Ministra.

Niemniej jednak – z daleko posuniętą ostrożnością Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna uznała, że przed podjęciem dalszych działań należy poczekać na rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego, które wskaże w sposób wiążący samorządowi lekarzy weterynarii kierunki dalszych dopuszczalnych działań.

Ponieważ przedmiotem obrad Nadzwyczajnego IX Krajowego Zjazdu Lekarzy Weterynarii ma być analiza i ocena realizacji uchwał, co do zgodności których z obowiązującym prawem wypowie się w najbliższych dniach Sąd Najwyższy, zasady racjonalnego działania nakazują powstrzymać się z taką analizą i oceną do czasu wydania orzeczenia wraz z uzasadnieniem przez Sąd Najwyższy.

Ponadto z uchwały Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej o zwołaniu Nadzwyczajnego Zjazdu wynika, że jego przedmiotem ma być przebieg i wyniki dotychczasowej akcji protestacyjnej. Jednym z celów tej akcji była zmiana rozporządzeń Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi o opłatach i wynagrodzeniach poprzez podniesienie stawek wynagrodzeń należnych lekarzom weterynarii za wykonywanie czynności urzędowych na podstawie wyznaczeń przez powiatowych lekarzy weterynarii. Postulaty samorządu lekarzy weterynarii, bezskutecznie przedstawiane kolejnym ministrom rolnictwa od sześciu lat, tym razem zostały w poważnej części uwzględnione w projektach rozporządzeń Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi nowelizujących rozporządzenia:

- w sprawie sposobu ustalania i wysokości opłat za czynności wykonywane przez Inspekcję Weterynaryjną, sposobu i miejsc pobierania tych opłat oraz sposobu przekazywania tych informacji w tym zakresie Komisji Europejskiej,
- w sprawie warunków i wysokości wynagrodzenia za wykonywanie czynności przez lekarzy weterynarii i inne osoby wyznaczone przez powiatowego lekarza weterynarii.

Waloryzacja stawek wynagrodzenia należnego lekarzom weterynarii za wykonywane przez nich czynności w znowelizowanym rozporządzeniu kształtuje się w granicach 15% - 30%, co należy uznać nie tylko za ustalenie ich na właściwym poziomie, ale także za sukces samorządu lekarzy weterynarii.

Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna wyraża przekonanie, że po uwzględnieniu kilku jeszcze poprawek Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi w ciągu najbliższych dni podpisze te rozporządzenia a także, że zaniechane zostaną prace legislacyjne nad projektem ustawy o zmianie ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej i ustawy o służbie cywilnej. Po opublikowaniu

tych rozporządzeń Nadzwyczajny Zjazd będzie miał podstawę do oceny stopnia realizacji postulatów samorządu lekarzy weterynarii.

Z przedstawionych powyżej powodów Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna uznała, że Nadzwyczajny Zjazd, gdyby odbył się w pierwotnym terminie tj. 27 lutego 2011 r., nie miałby niezbędnych danych do oceny przebiegu i skutków akcji protestacyjnej.

Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna rozważy termin zwołania Nadzwyczajnego Zjazdu po wydaniu orzeczeń przez Sąd Najwyższy wraz z uzasadnieniami i publikacji nowelizacji wymienionych powyżej rozporządzeń.

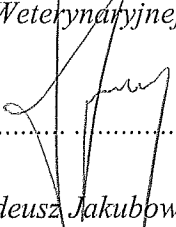
*Sekretarz
Krajowej Rady Lekarsko-
Weterynaryjnej*

.....

Marek Mastalerek

*Prezes
Krajowej Rady Lekarsko-
Weterynaryjnej*

.....

Tadeusz Jakubowski